

La granota que col·leccionava silencis

L'Ona era una granota que no col·leccionava pedres ni petxines. Col·leccionava silencis.

En un pot guardava el silenci de la boira.

En un altre, el d'una aranya teixint.

També tenia el silenci que queda després d'una pregunta difícil i el que apareix just abans d'una abraçada.

Les altres granotes se'n reien.

—Els silencis no són res! —deien, i tornaven a raucar ben fort.

Una tarda, tots els animals de l'estany van voler parlar alhora. Els ànecs cridaven. Les libèl·lules rondinaven. Els peixos esquitxaven. Ningú no escoltava ningú.

L'Ona va destapar el seu pot més gran.

En va sortir el silenci de la neu.

Va cobrir l'estany a poc a poc. Els ànecs van tancar el bec. Les libèl·lules van plegar les ales. Fins i tot l'aigua va deixar de tremolar.

En aquell silenci, van sentir un so minúscul.

Plip.

Era un capgròs que demanava ajuda perquè havia quedat atrapat entre dues canyes.

El van alliberar de seguida.

Des d'aquell dia, a l'estany continuaven parlant, cantant i rient. Però, de tant en tant, destapaven un silenci.

Només per comprovar si algú petit tenia alguna cosa a dir.